

РЕШЕНИЕ

№ 7644

гр. София, 06.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 04.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **1896** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Ищецът Ц. Л. Ц. твърди, че с решение от 26.3.2015 г. на 43-то Народно събрание е избран за председател на Сметната палата. С решение от 20.1.2023 г. на 48-то Народно събрание е бил освободен от длъжност и е определена Г. Н. Г.-К. за изпълняващ длъжността. Това решение е обявено за противоконституционно с решение № 5/22.6.2023 г. по дело № 5/2023 г. на Конституционния съд, влязло в сила на 11.7.2023 г. Твърди, че на основание т.р. № 3/28.4.2020 г. по к.д. № 5/2019 г. предходното решение има действие считано от 20.1.2023 г.

Ето защо, на 10.7.2023 г., се е явил да изпълнява своите правомощия, но не бил допуснат в сградата поради издаването на заповед № 215/10.7.2023 г. на Г. Н. Г.-К., впоследствие отменена от нея със заповед № 223/17.7.2023 г., с която персонално се забранява на ищеца достъп до сградата на Сметната палата. Последната заповед е прогласена за нищожна с решение № 7676/7.12.2023 г. на АССГ, влязло в сила на 29.12.2023 г.

Междувременно, с решение на 40-то Народно събрание от 7.7.2023 г. Г. Н. Г.-К. е избрана да „изпълнява правомощията“ на председател. Това решение е атакувано пред Конституционния съд, като е обявена за противоконституционна т. 2 от него с решение от 21 ноември 2023 г. по дело № 12/2023 г. на Конституционния съд. На 28 юли 2023 г. за председател на Сметната палата е избран Д. Г..

Твърди, че вследствие незаконното му уволнение, както и от недопускането му до

работа е претърпял неимуществени вреди. Почувствал се е унижен, с непрестанно притеснение, безпокойство и несигурност. Притесненията от уволнението довели до утежняване на здравословното му състояние – не спял по цяла нощ, получил силно главоболие и световъртеж, високо кръвно налягане. Било накърнено доброто и репутацията на ищеца. Нарушено било и социалното му общуване. Ето защо претендира сумата от 12000 лв. обезщетение.

Твърди, че вследствие издадените две незаконни заповеди за недопускането му до работа, цитирани по-горе, е претърпял и имуществени вреди, равняващи се на размера на дължимото допълнително възнаграждение за първите две тримесечия на 2023 г. в общ размер от 38 920 лв., вкл. сумата от 19460 лв. ДМС за първото тримесечие на 2023г. и сумата от 19460 лв. ДМС за второто тримесечие на 2023г.

Претендира и сумата от 2209,83 лв. мораторна лихва, както следва: 2209,83 лв. върху сумата от 19460 лв. ДМС за първото тримесечие за периода от 7.4.2023 г. до 20.2.2024 г. и 1642,56 лв. върху сумата от 19460 лв. ДМС за второто тримесечие за периода от 7.7.2023 г. до 20.2.2024 г.

Ответникът – Сметната палата твърди, че исковата молба е нередовна; прави възражение за неподсъдност. Претендират се вреди от незаконно уволнение, както и от недопускане до работа. Това са различни взаимоизключващи се основания. Ако се претендират вреди от незаконно уволнение компетентен да разгледа спора е Районният съд.

С определение от 12.4.2024 г. съдът даде на ищеца указания по редовността на исковата молба доколкото в нея се излагат твърдения за различни фактически основания – незаконно уволнение и недопускане на ищеца до работа. Е. защо съдът указа на ищеца да разграничи тези групи от факти и съответно – да посочи в резултат на това кои точно от претендираните в исковата молба вреди претендира.

С молба от 21.5.2024 г. ищецът посочи, че претендира обезщетения за имуществени и неимуществени вреди единствено в резултат на незаконното му недопускане до работа. Сочи и двете незаконосъобразни заповеди за недопускане като основание за претендираните обезщетения.

С оглед на изложеното настоящият състав намира, че исковата молба е редовна. Счита, че са предявени четири кумулативно съединени искове с посочените по-горе правни основания. Не е необходимо да се разграничават вредите вследствие двете заповеди за недопускане доколкото те имат една и съща релевантна правна последица – недопускане до работа.

С молба от 13.9.2024 г. ищецът е посочил, че претендира неимуществени вреди за периода от 11.7.2023 до края на м. септември 2023 г., когато е започнала кампанията му за кандидат за кмет на район Л.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за решаване на делото съобразно доказателствата.

Административен съд София-град, след като обсъди с твърденията в исковата молба, доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, включително и от предходните производства, намира за установено следното от фактическа страна:

Ц. Л. Ц., с решение от 26.3.2015 г. на 43-то Народно събрание, е избран за председател на Сметната палата.

С решение от 20.1.2023 г. на 48-то Народно събрание е бил освободен от длъжност и е определена Г. Н. Г.-К. за изпълняващ длъжността. Това решение е обявено за противо-конституционно с решение № 5/22.6.2023 г. по дело № 5/2023 г. на

Конституционния съд, влязло в сила на 11.7.2023 г.

Установява се, че на 11.7.2023 г. се е явил да изпълнява своите правомощия, но не бил допуснат в сградата поради издаването на заповед № 215/10.7.2023 г. на Г. Н. Г.-К., впоследствие отменена от нея със заповед № 223/17.7.2023 г., с която персонално се забранява на ищеца достъп до сградата на Сметната палата. Последната заповед е прогласена за нищожна с решение № 7676/7.12.2023 г. на АССГ, влязло в сила на 29.12.2023 г.

Междувременно, с решение на 40-то Народно събрание от 7.7.2023 г. Г. Н. Г.-К. е избрана да „изпълнява правомощията“ на председател. Това решение е атакувано пред Конституционния съд, като е обявена за противоконституционна т. 2 от него с решение от 21 ноември 2023 г. по дело № 12/2023 г. на Конституционния съд. На 28 юли 2023 г. за председател на Сметната палата е избран Д. Г..

Въз основа на установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Предявените иски са процесуално допустими – претендира се обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди, за които се твърди, че са настъпили в резултат на отменен административен акт. Съобразно разпоредбата на чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите – Национална агенция за приходите.

По исковите с правно основание чл. 122, ал. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл) и чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите ЗЗД.

Действително, с обявяването за противоконституционно /с решение № 5/22.6.2023 г. по дело № 5/2023 г. на Конституционния съд, влязло в сила на 11.7.2023 г./ на решението от 20.1.2023 г. на 48-то Народно събрание, с което ищецът е бил освободен от длъжност, се приема, че то има сила от датата на вземането на решението – 20.1.2023 г.

Това следва по арг. от решение № 3 от 28 април 2020 г. по к.д. № 5 от 2019 г., както и от решение № 14 от 18 декември 2013 г. по к.д. № 17 от 2013 г. Приема се, че Върховенството на Конституцията в случай на нарушаването ѝ от ненормативен правен акт може да се гарантира ефективно единствено ако обявеният за противоконституционен акт е невалиден от момента на приемането или издаването му.

Действително, считано от 20.1.2023 г. следва да се приеме, че ищецът незаконно е бил отстранен от длъжност. Установява се, че на 11.7.2023 г. ищецът се е явил да заеме длъжността, като не е допуснат, въз основа на заповед № 215/10.07.2023 година на Председателя на Сметната палата на Република Б.. Със Заповед № 222/17.07.2023 година Председателят на Сметната палата на Република Б. е оттеглил оспорената заповед.

Впоследствие е издадена нова заповед - № 223/17.7.2023 г., с която ищецът отново е постановено да не бъде допускан до Сметната палата, като заповедта е прогласена за нищожна, с решение № 7676/7.12.2023 г., по адм.д. № 7142/2023 г. на АССГ, 56 с-в, влязло в сила на 29.12.2023 г.

Ето защо следва да се приеме, че са налице част от предпоставките на чл. 122, ал. 3 ЗДСл., а именно възстановяване на заеманата преди незаконното прекратяване на правоотношението длъжност; ищецът се е явил да я заеме, но не е бил допуснат да изпълнява длъжността си.

При наличието на тези предпоставки, съгласно чл. 122, ал. 3 ЗДСл. недопуснатият да

заеме длъжността има право и на обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения.

Основната заплата, съгласно чл. 4, ал. 1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, представлява възнаграждение за изпълнението на определените трудови задачи, задължения и отговорности, присъщи за съответното работно място или длъжност, в съответствие с приетите стандарти за количество и качество на труда и времетраенето на извършваната работа.

Съгласно чл. 4, ал. 3 Основната работна заплата се определя на основата на оценка и степенуване на работните места и длъжностите и се договаря в трудовия договор между страните по трудовото правоотношение.

Същевременно обаче, в процесния случай не се претендира възнаграждение, което покрива признаците на „основна заплата“ – така, както са легално дефинирани, а се претендира пропуснато да се получи допълнително възнаграждение за постигнати резултати съгласно чл. 16, ал. 2 от Вътрешните правила за работната заплата, които предвиждат правна възможност да се получи индивидуален размер на допълнително материално стимулиране за тримесечие до определен размер, като индивидуалният размер се определя с решение на Сметната палата. Ищецът, за определяне на размера на претендираното от него допълнително възнаграждение, се позовава на цитирани от него заповеди, с които се определят такива допълнителни възнаграждения на заместник- председателите на Сметната палата - Т. И. Т. и Г. Г.- К..

Настоящият състав намира, че искове са неоснователни.

На първо място, се претендира допълнително възнаграждение, което не покрива признаците на чл. 4 от цитираната по-горе Наредба за структурата и организацията на работната заплата, в сила от 01.07.2007 г., а е допълнително възнаграждение по смисъла на чл. 6 и сл. от тази Наредба, което е с постоянен характер, но се определя допълнително, към основната заплата и индивидуално – така чл. 16, ал. 3 от Вътрешните правила за работната заплата на Сметната палата, с отделно решение на Сметната палата.

Тъй като този вид допълнително трудово възнаграждение не е постоянен елемент от трудовото възнаграждение на ищеца /по арг. от чл. 13, ал. 1, т. 4 НСОПЗ/, то се дължи само доколкото работодателят е определил условията и размера, в който ще се плаща. Съдът не може да контролира преценката на работодателя да включи, или не, и евентуално в какъв размер, определено допълнително възнаграждение, което не е постоянен елемент от трудовото възнаграждение. С такива правомощия съдът разполага, когато плащането е уговорено като постоянен елемент от трудовото възнаграждение и определянето на размера зависи от количеството и качеството на вложения труд, но не от приемането и изпълнението на определени политики от работодателя. /така решение № 176 от 10.01.2019 г. по гр.д. № 3658/2017 г., Г. К., Ш Г. О. на ВКС/. Следва да се посочи, че решението е постановено по иск за присъждане на трудово възнаграждение, поради което и по арг. от по-силното основание, аргументите в него биха били приложими към настоящия казус.

На следващо място, при тълкуване нормата на чл. 122, ал. 3 ЗДСл. следва да се приеме, че се дължи обезщетение от момента на явяване да заеме длъжността. В случая ищецът се е явил да заеме длъжността на 11.7.2023 г. и съответно – от тази дата не е допуснат. Независимо от обратното действие на решението на КС за отмяна прекратяване на правоотношението му, стриктното тълкуване на нормата според

настоящия състав води до извод, че не би могло да се прилага с обратно действие по отношение на исковете за обезщетение за недопускане. Това е така доколкото целта на това обезщетение е да репарира вредите от незаконосъобразни действия/бездействия на работодателя по недопускане, считано от датата на явяване на заемане на длъжността. Независимо от приемането на обратното действие на посоченото по-горе решение, преди да заеме длъжността и преди отмяната на решението за освобождаване ищецът е имал правното положение на такъв с прекратено правоотношение и съответно – би могъл да влиза в други правоотношения, съответно – да претендира обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконното прекратяване. Предвид целите на нормата на чл. 122, ал. 3 ЗДСл. настоящият състав намира, че не би могло да се признае правната възможност да се претендира обезщетение за времето от преди явяването да заема длъжността, а още по-малко това да е различно от предвиденото в чл. 122, ал. 3 ЗДСл. основно възнаграждение.

Ето защо настоящият състав намира, че тези искове са неоснователни и следва да се отхвърлят.

По исковете с правно основание и чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) и чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).

Съгласно Тълкувателно решение № 4 от 06.11.2023 г. по тълкувателно дело 2/ 2021 г. на ВАС– ОСС на ВАС, разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е приложима за обезщетение за неимуществени вреди от отменена като незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебно правоотношение.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на ответника, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия фактически състав: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие; 2. имуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между вредите и незаконосъобразния акт, действие или бездействие. Отговорността е безвиновна - съгласно чл.4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

Предвид установеното по делото следва да се приеме, че първата предпоставка от фактическия състав на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ е налице, тъй като по безспорен начин по делото е установено, че заповедта за прекратяване на правоотношението е отменена с влязло в сила решение, както и че ищецът незаконно

не е бил допускан да заеме длъжността от преди това прекратяване.

Ищецът твърди, че е претърпял вреди, изразяващи се в това, че се е почувствал унижен, с непрестанно притеснение, безпокойство и несигурност. Притесненията от уволнението довели до утежняване на здравословното му състояние – не спял по цяла нощ, получил силно главоболие и световъртеж, високо кръвно налягане. Било накърнено доброто и репутацията на ищеца. Нарушено било и социалното му общуване.

За установяване на неимуществените вреди са събрани следните доказателства.

Разпитана е св. М. Т. Р., бивш служител Сметната палата, когато ищецът е бил председател. Впоследствие след напускането и на двамата, те започнали да се срещат, защото живеели в един квартал. В сравнение с това, което виждах преди, е забелязала, че ищецът станал съвсем различен като външно излъчване, поведение и като самочувствие. В квартала го виждала наведен, мълчалив, с наведена глава, изключително отслабнал. Той имал две горе-долу състояния - едното е когато мълчал с наведена глава и се опитвала да го успокоява, защото ѝ било тъжно за него и второто е, когато е превъзбуден и обяснявал какво е преживял след като се опитал да влезе в Сметната палата и не го бяха пуснали.

Той изразявал огромно разочарование от това и се опитвал да обясни чисто като емоция как е възможно, защото доколкото си спомням, наши колеги (бивши) са го спрели на вратата. Спирането на вратата му се отразило зле. Било като силна емоция, интензивно, превъзбудено говорене. Може би месец, два. След това той се примирил със ситуацията.

Не общувал с никой, винаги, вкл. с домашни дрехи, с анцуг, което много изненаждало, защото той е коренно различен човек. Очевидно на външен вид имаш огромна разлика от човека, който аз познавам и с който съм работила. След примирението, може да би се е стегнал малко като външен вид.

Психически със сигурност казвал, че е сринат. Физически не може да прецени. Освен, че е отслабнал. Имало много фрапираща промяна.

И двамата са обсъждали, че е почти невъзможно да си намери работа. След такава позиция няма как да отиде да работи някъде и е много трудно. Няма как да си намери работа, защото когато си бил на такава позиция и си популярна личност е много трудно да те приеме някой за експертна позиция.

Свидетелката чула, че ищецът е участвал кандидат-кметската надпревара за някакъв кмет в [населено място]. Не е спечелил. Това го разбрала от него.

От разпита на свидетеля Л. В. Л., колега и съсед на ищеца се установяван, че през цялото лято на 2023 година се виждали многократно в парка „Л.“, обикновено събота и неделя. Не можел да го познае. Той не можел да си представи чисто човешки и ментално, че след като е посветил 40 години от живота си на една професия на одитора, може да изпадне в тази безтегловност. Оплаквал се, че има проблеми с кръвното налягане, с липса на нощен сън и пълна апатия към живота. Тези проблеми се появили, това било през цялото време и докато той започнал нова работа и тогава вече по-рядко се виждахме. Периодът, в който останал без работа е може би година. В тази година, освен тези оплаквания, му се видял изцяло демотивиран човек, с отчаяние към живота. Споделял, че кардиологът му е сменил цялата схема на лечение. Общо взето това е - психически смачкан човек. Физически почти е сигурен, че вървейки той накуцвал с единия крак, но никога не го е питал за това. Видимо отслабнал.

Относно решението на Конституционния съд, с което е възстановен да заеме длъжността, доста детайлно е споделял всичко и почти цялата сценка случила се пред Сметната палата. Отразило се е по същия начин, по който обясни цялото му състояние. В периода на предизборната кампания психическото му състояние било по същия начин. Дори се чудил как намира сили изобщо да се занимава с това нещо. Няма ентусиазъм и тръпка.

Въз основа на така установените релевантни за правния спор факти, настоящият състав намира, е следва да се направят следните правни изводи:

Искът за обезщетение на неимуществени вреди е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във вр. чл. 204, ал. 1 от АПК и е процесуално допустим. Предявен е от активно легитимирана страна – адресат на отменения административен акт, срещу надлежен ответник, съгласно изискванията на чл. 205 от АПК – Сметната палата, на която ищецът е бил председател.

Незаконнообразното ограничаване на правото да заеме длъжността неминуемо е свързано с негативни преживявания, които се отразяват на емоционалното, физическото и психическото състояние на задържаното лице.

Приведено към конкретиката на настоящия казус, именно тези неимуществени вреди настъпват непосредствено след тези факти и го следват по време. От съществено значение за техния интензитет, а и за установяване на преките вреди са данните за личността и основанието. Анализът следва да се извърши в контекста и на предпоставките за прилагане на хипотезите на чл. 5 от ЗОДОВ и задължителното тълкуване, дадено в т. 3 в Тълкувателно решение № 2 от 22 април 2004 г. по Тълкувателно дело 2/2004 г. на Общото събрание на съдиите от Гражданска колегия на Върховния касационен съд (ОСГК на ВКС), според което *„държавата не отговаря за вреди, ако увреждането е причинено по изключителна вина на пострадалия. В този случай се изследва доколко поведението на пострадалия е в причинно – следствена връзка с настъпилния вредоносен резултат от незаконното действие на държавния орган и доколко го освобождава от отговорност. Ако единствен каузален фактор е поведението на пострадалия, държавният орган не отговаря. Ако само е допринесъл – обезщетението се намалява с оглед особеностите на всеки конкретен случай.“*

Предвид изложената по-горе фактическа обстановка следва да се направи извод, че се установява наличието на първата от предпоставките на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за основателността на разглеждания иск, а именно – незаконнообразен акт на администрацията/заповедите за недопускане на ищеца да заеме длъжността, на която е възстановен/, което е прогласено с влязло в сила съдебно решение, респ. – първият акт е оттеглен със самото решение.

На следващо място, установява се, че именно в резултат на този незаконнообразен акт ищецът е претърпял вреди – болки и страдания. Това се установява видно от показанията на свидетелите, описани по-горе.

Ето защо следва да се приеме, че са налице и останалите две предпоставки за основателността на иска, поради което следва да се присъди обезщетение за причинените неимуществени вреди.

По отношение на техния размер. На основание чл. 52 ЗЗД следва да се определят по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на [чл. 52 ЗЗД](#) обаче не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно

съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

Такива обстоятелства, при определяне на обезщетението за неимуществени вреди по искове с пр. осн. [чл. 1, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ](#), са: личността на увредения, данните за предишни правонарушения, начина му на живот и обичайната среда, отражението върху личния, обществения и професионалния живот, разгласа и публичност, стигнало ли се е до разстройство на здравето, а ако увреждането на здравето е трайно, каква е медицинската прогноза за развитието на заболяването както и всички обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая. Във всички случаи на приложение на [чл. 52 ЗЗД](#), база при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди са стандартът на живот в страната и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането.

При определяне на размера на обезщетението, което да репарира причинените неимуществени вреди, следва да се отчетат характерът и степента на увреждането, начинът и обстоятелствата, при които е получено, продължителността и интензитетът на въздействие чрез предприетите незаконосъобразни правни актове и действия на ответната страна, комплексният ефект на всички тези действия върху ищеца, общественото и социалното му поведение и положение, като се съобрази и че неговият размер не следва да бъде източник на обогатяване на пострадалия (така решение № 532 от 24.06.2010 г. по гр. д. № 1650/2009 г. на ВКС, решение № 356 от 9.12.2014 г.- по гр. д. № 2946/2014 г. на ВКС, решение № 28 от 6.02.2018 г. по гр. д. № 1639/2017 г. на ВКС и др.).

Конкретният случай разкрива следните специфики: настъпила коренна промяна спрямо ищеца вследствие това, че не е на работа при ответника: както във физическо, така и психическо отношение; състоянията се редували от превъзбудено до „сринат“; започнал да negliжира и външния си вид, както и социалните контакти; настъпила „фрапираща“ промяна в личността, „безтегловност“, съпътствана с чувство за безнадежност, „демотивираност“, „апатия“, че не може да се намери друга работа, „нямало ентузиазъм и тръпка“.

Настоящият състав намира, че следва да с вземе предвид от една страна, че болките и страданията са били със значително висок интензитет, повлияли са коренно на почти всички аспекти от живота на ищеца от една страна. От друга – следва да се има предвид сравнително краткия срок, за който се претендира обезщетение, както и това, че ищецът сравнително бързо се е насочил към търсене на нови възможности за реализация /така участието му в кандидат-кметската надпревара, а впоследствие – започнал работа като одитор/

Към процесния период минималната работна заплата е 780 лв., на основание ПМС № 497/29.12.2022 г. Съдът съобразява и решение № 1731/23.02.2022 г., постановено по адм.д. № 8634/2021 на ВАС, както и решение по административно дело № 4551 / 2022 г.на ВАС от една страна. От друга, следва да се съобразят и периода, за който се претендира обезщетение, както и длъжността, която е заемал и възнаграждението, от което е бил лишен.

Ето защо съдът намира, че справедливото обезщетение следва да се определи в размер на 6000 лв. Искът за разликата до пълния предявен размер - да се отхвърли.

III. По разноските.

При този изход на спора, частично, разноски се следват на ищеца и на ответника.

Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза

на ищеца направените разноски в размер на 5 лв. – държавна такса, съобразно уважената част от иска, както и разноски за адвокатско възнаграждение от 640 лв. /общо се установяват разноски от 3840 лв./, предвид това, че са предявени три обективно съединени иска, като само половината от този за неимуществени вреди съдът намира за основателен.

На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ и съобразно изхода на делото в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 250 лв., съгласно чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София град,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Сметната палата на Република Б. да заплати на Ц. Л. Ц., ЕГН [ЕГН], сумата от 6000 /шест/ хиляди лв. обезщетение за неимуществени вреди, причинени от незаконно недопускане до работа за периода от 11.7.2023 г. до 30.9.2023 г., ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба – 21.2.2024 г. до окончателното плащане на главницата, както и 645 лв. разноски, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за разликата до пълния предявен размер от 12 000 лв.

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявените икове от Ц. Л. Ц. ЕГН [ЕГН] срещу Сметната палата на Република Б. както следва:

имуществени вреди, равняващи се на размера на допълнително възнаграждение за първите две тримесечия на 2023 г. в общ размер от 38 920 лв., от който сумата от 19460 лв. ДМС за първото тримесечие на 2023г. и сумата от 19460 лв. ДМС за второто тримесечие на 2023г.

2209,83 лв. мораторна лихва, както следва: 2209,83 лв. върху сумата от 19460 лв. ДМС за първото тримесечие за периода от 7.4.2023 г. до 20.2.2024 г. и 1642,56 лв. върху сумата от 19460 лв. ДМС за второто тримесечие за периода от 7.7.2023 г. до 20.2.2024 г.

ОСЪЖДА Ц. Л. Ц., ЕГН [ЕГН] да заплати на Сметната палата на Република Б. 250 лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.